

šeným ing. F., úředně zkoušenými jeho společníky aneb úředně zkoušeným řidičem«. To znamená, že pojišťovatelka přijala za nebezpečenský zdroj silostroj takto konkretisovaný s jeho možnými risiky, a že je protismluvním každé zvětšování tohoto riska, jímž je v souzeném případě přivázání motorové tříkolky 2 m dlouhým lanem ku pojištěnému osobnímu automobilu a její vlečení po silnici.

Dovolatelka nemůže nijak těžiti pro své právní postavení ani z okolnosti, že jsou pro přívěsné vozy u nákladního auta určeny zvláštní premie přírážkové. Nákladní automobil má podle zjištění soudů nižších stolic pevnou přívěsnou konstrukci, takže řidič ovládá směr i brzdění přívěsného vozu, nelze tedy tento způsob vlečení ztotožňovati se vlečením motorové tříkolky osobním autem na laně 2 m dlouhém, kde řidič osobního auta neovládá ani směr ani brzdění vlečené tříkolky, kde tedy, jak odvolací soud rozpoznává zcela správně, vlečená tříkolka jest zvláštním samostatným zdrojem nebezpečenským.

Lichou je posléze i dovolatelčina námitka, že bylo věcí žalované pojišťovny, aby smlouvu stylisovala jasně a přesně tak, aby už při jejím uzavření bylo pojistníku zjevno, které přídatky jsou kryty pojištěním. Dovolací soud nepoznává, že by ve příčině pojištěného zdroje nebezpečenského bylo v pojišťovací smlouvě nějaké nepřesnosti a nejasnosti, když je v ní uvedeno přesně, které automobily jsou pojištěny, jak už to bylo svrchu vyloženo.

Bezdůvodnému dovolání nemohlo tedy býti vyhověno.

Rozhodnutí nejv. soudu ze 7. září 1929, č. j. Rv I 1485/28. Pošva.

Smlouva mezi nerozvedenými manželi uzavřená, podle níž mají manželé napříště žítí odděleně a manžel platiti manželce výživné, jest neplatná, a nelze o ni opřítí žalobní žádost o placení, resp. zvýšení výživného.

Nerozvedená manželka, žijící se svým manželem ve společné domácnosti, podala v roce 1922 na svého manžela žalobu o placení výživného. V tomto sporu byl uzavřen smír dne 28. VIII. 1922, podle něhož zavázal se žalovaný manžel poskytovatí žalující manželce na výživném 120 Kč měsíčně, avšak teprve od té doby, jakmile se vystěhuje ze společné domácnosti.

Tuto podmínku však manželka nesplnila, ježto se jí nepodařilo nalézt pro sebe vhodného bytu, a podala na svého man-

žela dne 27. XII. 1922 novou žalobu o placení výživného bez ohledu na původně smlouvenou podmínku, že se vystěhuje ze společné domácnosti. V tomto sporu byl dne 6. IV. 1923 uzavřen soudní smír, podle něhož zavázal se žalovaný manžel platiti žalující manželce jménem výživného 90 Kč měsíčně; mimo to vyhradil žalovaný své manželce doživotní služebnost bytu, záležejícího z jedné oddělené světnice s příslušenstvím. Žalovaný svolil k tomu, aby doživotní renta 90 Kč měsíčně i služebnost bytu byly knihovně zajištěny na jeho usedlosti.

Dne 26. července 1928 podala manželka, žijící stále odděleně od svého manžela ve světnici, zřízenou služebností jí vyhrazené, na něj novou žalobu, a to o zvýšení výživného z dosavadních 90 Kč měsíčně na 180 Kč měsíčně a k odůvodnění svého nároku uvedla, že je již 63 roky stará a nemocná, takže si svou prací zcela nic nemůže vydělati, a výživné dosud jí placené v částce 3 Kč na den, že k její nejnuznější výživě dostačiti nemůže. *Procesní soud* žalobě částečně vyhověl a uznal žalovaného povinným, aby platil žalobkyni vedle dosavadních 90 Kč měsíčně ještě 60 Kč, celkem tedy 150 Kč měsíčně. V důvodech uvedl procesní soud, že na základě výsledku slyšených lékařů má za zjištěno, že se zdravotní stav žalobkyně v posledních letech značně zhoršil, že žalobkyně jest k výdělečné práci naprosto nezpůsobilá, a že se tudíž zdravotní i výdělkové poměry žalobkyně od posledního smíru ze dne 6. dubna 1923 podstatně změnily.

O d v o l a c í s o u d odvolání žalovaného nevyhověl.

N e j v y š š í s o u d však vyhověl dovolání žalovaného a naříkaný rozsudek změnil v ten smysl, že se žalobní prosba zamítá, a to z těchto důvodů:

Žaloba se opírá o smír, uzavřený mezi spornými stranami dne 6. dubna 1923, tedy o smlouvu a nikoliv o zákonnou povinnost manželovu, poskytovat manželce slušnou výživu podle § 91 obč. zák. Smyslem a účelem smíru bylo definitivně uspořádati věci manželů ve smyslu *t r v a l é h o* zrušení manželského společenství, a ne snad jen přiznat manželce výživné po dobu odděleného bydlení bez úmyslu zrušiti manželské společenství. Dohoda o výživném je v těsné spojitosti s umluveným zrušením manželského společenství. Zrušení manželského společenství jest ale bez šetření předpisů o soudním rozvodu manželství od stolu a lože, pokud se týče předpisů o rozluce, neplatné. Touto smlouvou mělo býti dosaženo toho, co manželům zakazuje předpis § 93 obč. zák., a bylo by obcházením zákona, kdyby byla

takové smlouvě přiznána platnost. Není-li manželům dovoleno, aby o své újmě zrušili manželský svazek, nesmí nic podniknouti, co slouží tomuto účelu a jej podporuje. Smír odporuje imperativnímu předpisu § 93 obč. zák. a žalobkyně nemůže oň opíratí žalobní nárok. O zákonnou alimentární povinnost manželovu žaloba opřena není.

Bylo proto dovolání pro nesprávné právní posouzení věci odvolacím soudem vyhověti a v důsledku hořejších právních úvah žalobu zamítnouti, aniž bylo třeba zabývati se ostatními námitkami dovolání.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 23. srpna 1929 č. Rv I. 561/29. Dr. Svatopluk Volf.

L I T E R Á R N Í Z P R Á V Y .

Sbírka zákonů a nařízení ve věcech náboženských a církevních v republice československé. Normy platné v celém území republiky, zvláštní předpisy, týkající se církví v zemích českých. Sestavil a poznámkami opatřil Dr. Fr a n t. B e d n á ř, profesor Husovy čs. evang. fakulty bohoslovecké. Praha 1929. Nákladem Husovy čs. evang. fakulty bohoslovecké v Praze. Stran 1158.

Je zjevem pozoruhodným, že nabytí státní samostatnosti bylo u nás doprovázeno živým a po jistou dobu po převratu přímo živelným hnutím náboženským. Dostavily se mocné posuny a přesuny na újmu církve za Rakouska panující a na prospěch nekatolických vyznání křesťanských, ať už trvajících nebo nově vznikajících; vedle nich vzrostl značně počet osob bez určitého náboženského vyznání. A tak náboženské poměry, jež bylo možno s hlediska katolického za Rakouska zváti přímo idylickými, se v našem státě rozrostly, zpestřily a ovšem také staly mnohem složitějšími. Poněvadž pak právní řád reaguje a musí reagovati na každý společenský jev, je přirozeno, že i v něm tyto změny v náboženském vyznání jeho občanstva brzy vyvolaly řadu právních předpisů, jež svým množstvím a různorodostí poměrů, do nichž zasáhly, přímo volaly po soustavném, přehledném uspořádání, a to tím více, že se Slovenskem a Podk. Rusí přibýly i tamní z dob předpřevratových vydané právní normy. O tom, jak byla pocífována potřeba sbírky těchto předpisů, svědčí nejlépe to, že krátce po sobě objevují se na knihkupeckém trhu d v ě sbírky těchto